

Wyrok z dnia 3 lipca 2008 r.

III PO 3/08

Decyzja Ministra Sprawiedliwości-Prokuratora Generalnego o przeniesieniu prokuratora w stan spoczynku na podstawie orzeczenia lekarza orzecznika ZUS o trwałej niezdolności do pracy powinna wynikać z oceny tego orzeczenia, a nie wyłącznie z faktu, że zostało wydane.

Przewodniczący SSN Kazimierz Jaśkowski, Sędziowie SN: Zbigniew Hajn, Jerzy Kwaśniewski (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 3 lipca 2008 r. sprawy z odwołania Andrzeja B. od decyzji Prokuratora Generalnego z dnia 28 marca 2008 r. [...] w przedmiocie przeniesienia w stan spoczynku z dniem 11 marca 2008 r.,

o d d a l i ł odwołanie.

U z a s a d n i e n i e

Minister Sprawiedliwości Prokurator Generalny decyzją z dnia 28 marca 2008 r. powołując się na art. 70 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.) w związku z art. 62a ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz.U. z 2008 r. Nr 7, poz. 39) przeniósł Andrzeja B. - Prokuratora Prokuratury Okręgowej W.-P. w W. z dniem 11 marca 2008 r. w stan spoczynku ze względu na orzeczenie przez lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o trwałej niezdolności do pracy Andrzeja B. na stanowisku prokuratora.

W uzasadnieniu powyższej decyzji wskazano, że w związku z treścią orzeczenia lekarza orzecznika ZUS wniosek o przeniesienie prokuratora Andrzeja B. w stan spoczynku wniósł Prokurator Okręgowy W.-P. i wniosek ten poparł Prokurator Apelacyjny w W.

W odwołaniu od powyższej decyzji prokurator Andrzej B., powołując się na: „1) obrazę prawa procesowego, mającego istotny wpływ na treść merytorycznego roz-

strzygnięcia; 2) błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę zaskarżonego rozstrzygnięcia procesowego,” wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu odwołania Andrzej B. podniósł, że orzeczenie lekarza orzecznika stwierdzające jego trwałą niezdolność do pełnienia obowiązków prokuratora, nie ma żadnego uzasadnienia. Nie wiadomo z czego wynika orzeczona trwałą niezdolność do pełnienia obowiązków prokuratora. Orzeczenie zostało wydane przez młodego lekarza psychiatrę, który nie miał „nawet” uprawnień biegłego sądowego, po 20 minutowym bardzo powierzchownym badaniu, bez uprzedniego przeprowadzenia kompleksowych badań. Nie dokonano także zgromadzenia i rzetelnej analizy dotychczas wytworzonej dokumentacji lekarskiej przez zespół doświadczonych lekarzy specjalistów. Tymczasem, zdaniem odwołującego „nie chorował na żadne choroby: psychiczne, nerwowe lub somatyczne. Nie miał urazów głowy, ani urazów ciała, nie uległ żadnemu wypadkowi, nie utracił zdolności czytania i pisanie oraz logicznego myślenia, nie przechodził żadnych operacji, nie korzystał z leczenia specjalistycznych, klinicznych lub szpitalnych (...) nie korzystał w okresie swej ponad 35 letniej nienagannej pracy z żadnych urlopów chorobowych, zwolnień lekarskich, z urlopów bezpłatnych, czy z urlopów dla poratowania zdrowia etc.”. Jako dowód odwołujący wskazał między innymi akta osobowe.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zaskarżona decyzja Prokuratora Generalnego istotnie nie zawiera innych ustaleń co do stanu zdrowia pana prokuratora Andrzeja B. i co do okoliczności poprzedzających zastosowaną procedurę sprawdzenia jego zdolności do wykonywania obowiązków prokuratora, poza ustaleniem formalnego rezultatu tej procedury. Można się z tego powodu zgodzić z zarzutem odwołującego się, że zaskarżona przez niego decyzja nie zawiera wystarczającego uzasadnienia; nie ma w tym uzasadnieniu ustaleń, które ujawniałyby dokonanie przez Prokuratora Generalnego oceny (weryfikacji) orzeczenia lekarza orzecznika ZUS. Uzasadnienie przyczyn oparcia się na orzeczeniu lekarza orzecznika było potrzebne ze względu na strukturę przedmiotowego orzeczenia lekarza orzecznika polegającą na zaznaczeniu na formularzu druku stwierdzenia trwałej niezdolności do pełnienia obowiązków prokuratora, bez podania podstaw (okoliczności) takiej oceny orzeczniczej.

Pomimo wskazanych braków uzasadnienia decyzji Prokuratora Generalnego Sąd Najwyższy uznał, że akta osobowe, na które powołał się odwołujący, umożliwiają wgląd w okoliczności, którymi musieli kierować się najpierw Prokuratorzy - Okręgowy i Apelacyjny, a wreszcie Prokurator Generalny akceptując (nie kwestionując) orzeczenia lekarza orzecznika ZUS. Istotne jest w szczególności wystąpienie Prokuratora Okręgowego W.-P. do odpowiedniego organu ZUS, pismem z dnia 11 lutego 2008 r., o ustalenie „orzecznicze” co do zdolności prokuratora Andrzeja B. do wykonywania obowiązków. W piśmie tym podane zostały powtarzające się incydenty ewidentnie wskazujące na to, że pan prokurator Andrzej B. podlegał zaburzeniom psychicznym uniemożliwiającym mu wykonywanie obowiązków prokuratora. Ze względu na treść powyższego pisma przedstawiającego przyczyny, które spowodowały rozpoczęcie z urzędu procedury wyjaśnienia „lekarskiego” stanu zdrowia pana prokuratora Andrzeja B. nie można uznać, że zasadny jest jego zarzut jakoby zaskarżona decyzja wynikała wyłącznie z niezwykle lakonicznego i pozbawionego jakiegokolwiek oparcia w okolicznościach dotyczących stanu zdrowia i wykonywania obowiązków służbowych - orzeczenia lekarza orzecznika ZUS. Tak jednak nie jest, jak twierdzi skarżący, a jego twierdzenia, na których oparł podniesione w odwołaniu zarzuty okazały się niewiarygodne w świetle dokumentu, który - jak należy przyjąć stosownie do profesjonalnych sprawności prokuratora powołującego się na akta osobowe - powinien być panu prokuratorowi Andrzejowi B. znany.

Z powyższych przyczyn Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że niekwestionowane w odwołaniu „formalne” zachowanie w zaskarżonej decyzji ustawowo ukształtowanych warunków (procedury) przeniesienia prokuratora w stan spoczynku ze względu na orzeczoną trwałą niezdolność do pracy na stanowisku prokuratora - nie nasuwa wątpliwości, na które powołał się skarżący.

=====